

ע"פ 34508/01/16 - יהושע בן מנחם נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 34508-01-16 בן מנחם נ' מדינת ישראל

בקשה מס' 7

בפני כבוד השופט יוסף בן-חמו
המבקש/המערער
נגד
המשיבה
יהושע בן מנחם
מדינת ישראל

החלטה

המערער הגיש בקשה לפסילת שופט.

נימוקי הבקשה :

1. שיבוצי להרכב המותב שדן בעניינו של המערער בדיון שנערך ביום 29/3/16, במקום שופט אחר שיצא לחופשת שבתון, לא היה ידוע למבקש מראש.
2. בפני מתנהל הליך פש"ר - לבקשת חייב, במסגרתו ניתן צו כינוס נגד החייב.
3. ב"כ המבקש בתיק הפש"ר - עו"ד פרחי, שייצג את החייב בהליך הפש"ר ביקש להשתחרר מייצוג תוך שהוא מעלה טענות נגד מרשו - המבקש. בהסתמך על הצהרת עו"ד פרחי שהצהיר כי המבקש מודע לבקשתו לשחרור מייצוג, התקבלה בקשת עו"ד פרחי לשחרור מייצוג. מאוחר יותר בוטל צו הכינוס שניתן למבקש. מיד כשידע על כך המבקש, הוא הגיש בקשה לביטול פסק הדין, בה העלה טענות נגד עו"ד פרחי ונגד ההצהרה שהצהיר. בקשתו של המבקש הועברה לתגובתו של עו"ד פרחי. בתגובה העלה עו"ד פרחי סיפור דמיוני, בלתי מציאותי המשחיר את פניו של המבקש, תוך הטחת עלילות שווא במבקש.
4. קיים חשש שהדברים שהטיח עו"ד פרחי במבקש "חילחלו איפה שחילחלו". אמנם המבקש הגיב לטענות עו"ד פרחי והפריך אותן אחת לאחת, אך החשש האובייקטיבי של המבקש, שמא טענות עו"ד פרחי חילחלו נותר בעינו. טרם ניתנה החלטה בבקשת המבקש לביטול פסק הדין שביטל את הליך הפש"ר.

5. המבקש מציין כי אין לו ספק שהשופטים היושבים בדין אובייקטיביים ומקצועיים המסוגלים להתעלם מ"נתונים ועובדות", שהובאו בפניהם בגדרם של הליכים אחרים, אך לאור סמיכות הזמנים והדברים הקשים שהוטחו במערער על ידי בא כוחו, שאינם אלא עלילה, נותר אותו חשש אובייקטיבי שמא ההאשמות שיוחסו למבקש על ידי עו"ד פרחי חילחלו עמוק, ולעולם לא ניתן לדעת האם ביושבו לכתוב את פסק הדין בערעור, השופט הושפע במידה זו או אחרת בקביעותיו האישיות כלפי המערער. על מנת למנוע ספק ספיקא שפסיקתו הושפעה מעמדה כלשהי כלפי בעל הדין ולמען מראה פני הצדק, וכדי שהצדק יראה וייעשה, על השופט לפסול את עצמו.

לאחר שבחנתי את נימוקי הבקשה, לא מצאתי בה כל ממש ואני מחליט לדחותה.

ראשית דבר, המערער נתן את הסכמתו המפורשת להחלפת המותב כבר בתחילת הדיון שהתקיים ביום 29/3/16, שורה 12: "**אין לי התנגדות להחלפת המותב**".

יצוין כי בדיון זה, רק אני החלפתי את השופט דבור ששהה בחופשת שבתון. שני חברי המותב האחרים ישבו גם בדיון הראשון שהתקיים ביום 23/2/16.

כידוע, טענת פסלות יש להעלות מיד בתחילת הדיון, בהתאם לסעיף 146 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) תשמ"ב - 1982, הקובע: "**לאחר התחלת המשפט, ובערעור - בתחילת שמיעת הערעור ולפני כל טענה אחרת, רשאי בעל דין לטעון טענת פסלות נגד שופט פלוני, לפי סעיף 77א לחוק בתי המשפט (נוסח משולב) תשמ"ד - 1984**".

העילה הלכאורית לפסלות, היתה ידועה למערער עוד הרבה קודם לדיון ולא רק שהוא לא התנגד, אלא הסכים להחלפת המותב, כאמור.

בתום הדיון הענייני שנערך, הודע לצדדים שפסק הדין יינתן ביום 21/4/16. הבקשה לפסילה הוגשה ביום 7/4/16 - 8 ימים לאחר הדיון וגם זאת בניגוד להוראות סעיף 146(ג) לחוק סדר הדין הפלילי, הקובע שאם לא היה באפשרותו של בעל דין לטעון טענת פסלות בשלב האמור בס"ק (א) רשאי הוא לטענה בשלב שלאחר מכן, ובלבד שיעשה זאת **מיד** לאחר שנודעה לו טענת הפסלות.

גם לגופו של עניין, לא מצאתי בבקשה כל עילת פסלות.

המחלוקת והטענות ההדדיות בין המבקש לבין בא כוחו בהליך הפש"ר - עו"ד פרחי, אין בהן כדי להקים עילת פסלות, וודאי לא כאשר בית המשפט לא הכריע עדיין במחלוקת ביניהם ולא הביע את דעתו.

המבחן לפסלות הוא קיומן של נסיבות אשר יש בהן כדי לעורר חשש ממשי למשוא פנים. אין נסיבות ואין טענה שיש בה

כדי להצביע על משוא פנים או שנתגבשה דעה או שיש לשופט דעה משוחדת. טענות המבקש הינן טענות בעלמא. לא ברור כיצד ניתן לטעון שדעתו של בית המשפט "ננעלה" כאשר בית המשפט לא אמר את דברו ולא התבטא בעניין.

עיינתי בתיק הפש"ר - 28017/01/14 ולא מצאתי בו שום אמירה או קביעה שיש בה כדי להצדיק עילת פסלות.

ב"כ המבקש הרבה לצטט מהדין העברי, אולם הציטוטים אינם ממין העניין ואין הנדון דומה לראיה. כל הציטוטים מדברי הרמב"ם ושולחן ערוך, עניינם הוא כאשר קיימת נגיעה כלשהי לדין עם מי מבין בעלי הדין וכאשר יש לו הנאה כלשהי.

כל הדוגמאות המפורטות בדברי הרמב"ם בהלכות סנהדרין, פרק כג', הלכה ג', מדברות על הנאה כלשהי שנהנה ממנה הדיין.

אין זה המקרה שבפני. אין לי כל עניין עם מי מהצדדים.

גם אם היתה החלטה קודמת של שופט או מותב כלפי צד להליך, אין בה כדי להצדיק פסלות, אלא אם כן היא מצביעה על דעה קדומה.

ההליך המתנהל כאן הוא הליך פלילי השונה במהותו מהליך פש"ר, אין מדובר באותו עניין או בעניין דומה. ההלכה קובעת כי ברוב המקרים, גם אם היה מדובר בהליך דומה, לא יהיה בעצם הדיון הקודם כדי להקים חשש ממשי למשוא פנים, שכן כמעט תמיד ימצא הבדל בר משמעות בין ההליכים. הבדל זה, יחד עם חזקת המקצועיות ואי התלות של השופט, מאיינים את החשש שהשופט לא יוכל להשתחרר מקביעותיו הקודמות.

לסיכום, במקרה שבפני הסכים המבקש מפורשות להחלפת המותב, לא העלה את טענת הפסלות בשום שלב במהלך הדיון, לא העלה אותה מיד לאחר מכן. הטענות שנטענו אינן מקימות עילת פסלות.

הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ד' ניסן תשע"ו, 12 אפריל 2016, בהעדר הצדדים.